

SZÉPIRODALOM

VERESS MIKLÓS

Isten kavicsa

*Európának tavaszán,
(s nem őszén) batvannyolcban,
a Tiszapart volt épp bazám,
hol kavicsba botoltam,*

*s bajítottam, mint a gyerek
józsefattila-versben
ugratni, amíg elmereng
létemmé időt Isten –*

*ki által ég meg part örök.
S míg tágul Európa
(mint a Mindenség?) őszülök
legendás tavaszomba,*

*amely parttalan lehetett
volna akkor reményül,
hogyha a Lelkiismeret
s Értelem összebékül,*

*meg egybeömlik, mint abogy
bitte kosiki eszme,
melynek csak visszfénye ragyog
múltammá töredezve.*

*De kik nyugszanak jeltelen
bennem, nem értik végképp,
mint lenne így történelem
egy szétollózott térkép.*

*Dorozsmáról bútorfonót
Aradig mint visz árvíz,
ha fiát Trianon-habok
sodorják vissza máris,*

*míg e mappa túloldalán
(mert gondolt már apámra)
barcsinak álmodott anyám,
s hármunké lett a Dráva,*

*a Maros, Tisza. Mind enyém.
Rám hagyták életiglen
a Dunát is, amikor én
voltukban se hibettem.*

*De most e partról arcukat
vélem a vízgyűrűkben,
amíg a percnyi kábulat
valóvá visszazökken:*

*mert annyit ugrik csak kavics,
amennyit vélhet jelnek,
ki eldobja. Így magam is.
Már rég nem az a gyermek,*

*ki folyónál úgy néz eget,
bogy magának jósolna,
de ki Dunának született,,
annak hét nép a sorsa.*

*S ez csak a hullámszó jelen,
ám bétszer, tízszer annyi
a faj, a föld – elképzelem
élni és belehalni,*

*mint latinok vagy avarok
végül valaki másba.
Kanyarog s visszakavarog
a Duna vallomása,*

*bogy nem csak gyász és siralom
dalát mormogja árja,
ezreket őrző száz halom
Kevék s Budák halála;*

*aranykor vagy ezüstsírály
csupán, s Nándorfehérvár,
jég-voksolta Mátyás király,
nem csak mobácsi vég-vár,*

*meg elpörölt históriák –
de gőzös-fúttá felbő
is. Rég nézi önmagát
benne Fekete-erdő,*

*abol forrásnak születik;
s nem tegnapnak szült holnap,
ha Pest-Budától tengerig
ringhat dinnyebéj-csónak:*

*a remény, hogy nemzeteket
nem gyűlölet, mi fölntart.
Zászló zászlónak integet,
mégis csak egy Rakpart,*

*a nemzetes szobormagány:
egy kalap, egy felöltő.
A folyó is olyan talány,
mint tükörképe-költő –*

*a közsors. Végre babjai
népségek folyamának –
kitavaszdva – valami
népdalt hullámzanának,*

*s nem bangzavart, mely himnuszol
háborús maradékul
a világban még valahol.
A kor is belenémul*

*vagy csupán bele siketül
önrobbanásnyi hitben.
Nem az ember él egyedül,
hanem benne az Isten.*

*Uram! Kérésem az csupán,
hogy jöjjön áldva század,
mely lelkeket nem amputál,
és nem csonkol bazákat.*

*Így nyugodjam el magam is,
vagy legalább a lelkem:
ha elmerül, mint kis kavics
örlő végtelenedben.*